

“Skønt fri og uafhængig af alle har jeg gjort mig selv til alles tjener for at vinde så mange som muligt.” (1 Kor. 9:19).

Denne måneds Livets Ord er taget fra Paulus' første brev til de kristne i Korinth. Han er i Efesos på det tidspunkt, og med disse ord forsøger han at give svar på de problemer, der er opstået i den græske menighed i Korinth, en stor kosmopolitisk by og et stort handelscenter, berømt for Afroditetemplet (Venustemplet), men også for dens legendariske korrupsion. Takket være apostlens forkyndelse var brevs modtagere konverteret nogle år tidligere fra hedenskab til kristen tro.

Et af de stridspunkter der splittede menigheden, handlede om hvorvidt man kunne spise kødet der blev ofret til afguderne i de hedenske ritualer.

Paulus understreger den frihed, vi har i Kristus, og giver en detaljeret analyse af den adfærd, vi bør have, når vi står over for bestemte valg. Han dvæler især ved begrebet frihed.

“Skønt fri og uafhængig af alle har jeg gjort mig selv til alles tjener for at vinde så mange som muligt”

Da de kristne ved, at "der ikke findes nogen afgud i verden, og at der kun er én Gud" (8:4), bliver det irrelevant, om man kan spise det kød, der er ofret til afguderne.

Problemet opstår, når en kristen er sammen med et menneske, der endnu ikke er sig bevidst herom, og heller ikke har troens viden. Denne persons attitude kan forarge et menneske med en endnu spirende tro.

Når det kommer til kenskab om troen og kærligheden, er Paulus ikke i tvivl: Disciplen skal vælge kærligheden, også på bekostning af sin egen frihed, ligesom Kristus, der frivilligt gjorde sig selv til slave af kærlighed.

Det essentielle er at tjene den svage bror, som har en skrøbelig bevidsthed og ringe viden om tingene, med henblik på at "vinde" vedkommende. Med andre ord, sådan at evangeliets gode nyhed når ud til så mange mennesker som muligt.

“Skønt fri og uafhængig af alle har jeg gjort mig selv til alles tjener for at vinde så mange som muligt”

Chiara Lubich skriver følgende: *“Når vi er indlemmet i Kristus, når vi er en del af ham, betyder adskillelser og modstridende tanker, at vi splitter Kristi legeme.*

[...] Da harmonien blandt de første kristne truede med at blive brudt, blev de rådet til at give slip på deres egne ideer for at bevare den indbyrdes kærlighed. Paulus skrev i brevet til Romerne: ‘Den, der er svag i troen, skal I tage imod uden at sætte jer til doms over hans meninger’ (Rom. 14:1).

Det sker også i dag. Selvom vi nogle gange er overbevist om, at et bestemt synspunkt er det bedste, får Herren os til at forstå, at for at redde kærligheden er det nogle gange bedre at opgive vores egne ideer. Hellere det mindre perfekte, så man forbliver i harmoni med andre, end det perfekte i uenighed. Det er bedre at bøje sig end at bryde. Det kan være smertefuldt, men mere effektivt og velsignet af Gud. På denne måde opretholder vi enheden i overensstemmelse med den mest autentiske tænkning som hører Kristus til, som véd at skatte værdien i denne eftergivenhed.”¹

“Skønt fri og uafhængig af alle har jeg gjort mig selv til alles tjener for at vinde så mange som muligt”

Erfaringen fra den vietnamesiske biskop Frans van Thuân, som tilbragte tretten år i fangenskab, heraf ni i fuldstændig isolation, viser, at når kærligheden er oprigtig og uegennyttig, gengældes den med kærlighed. Under sin tid i fængslet blev han overdraget til fem vagter, men deres chefer besluttede at erstatte dem hver anden uge med en ny gruppe, fordi de var blevet "smittet" af biskoppen. Til sidst besluttede de at bruge de samme vagter igen og igen, for ellers ville han have "smittet" alle fangevogterne i fængslet.

Sådan udtrykker han det selv: *“I begyndelsen talte vagterne ikke til mig. De svarede kun ja og nej.[...] En nat fik jeg en tanke: “Frans, du er stadig meget rig, du har Jesu kærlighed i dit hjerte; elsk dem, som Jesus elsker dig.” Næste morgen begyndte jeg at elske dem endnu mere, smilede og udvekslede venlige ord med dem. [...] Langsomt blev vi venner.”²*

Ved hjælp af fangevogterne lavede han et brystkors af to træstykker samt en kæde af jern som han, som et symbol på deres venskab, havde om halsen indtil sin død.

Letizia Magri

¹ Fra: Chiara Lubich, *De kunst van het liefhebben (Kærlighedens kunst)*, Adveniat/Nieuwe Stad, Baarn 2012, s120-121.

² F.X. Nguyễn Văn Thuân, *Testimoni della speranza*, Città Nuova, Roma 2000, s. 98. Frans Van Thuan blev født i 1928 i en katolsk familie. Han døde i Rom i 2002. Den 15. august 1975, kort efter at han af pave Paul VI var blevet udnævnt til ærkebiskop af Saigon, blev han arresteret af de vietnamesiske myndigheder. Således begyndte et tretten år langt martyrium med straffelejre, isolationsceller, tvangsarbejde og tortur af enhver art, alt imens han konstant blev støttet af et uforgængeligt håb.